

begræbe, hvorledes dette Udtryk „tungere Haand“ er kommen frem. Altsaa det ærede Medlem frygter i den Grad for finantstiel Overbeholdelse ved Regjeringens Forslag, at han paa Skatteydernes Begne fraraader hele Forslaget, men nu er der kun den uhyggelige Omstændighed tilstede, som jeg senere nærmere skal paavise, at der ved det ærede Medlems Forslag vil komme til at hvile en endnu tungere Haand paa Folket, thi det vil blive endnu meget dyrere end det, som Regjeringen foreslaaer. Endelig giver det ærede Medlem Anvisning paa et Skrift, som er udgivet af en forhenværende Skuespiller, idet han oplyser, at derefter skal man enten gjøre det eller det, enten forhøje Statens Bidrag til Theatret eller nedlægge Theatret. Nu skulde man troe, at da det ærede Medlem henvisste til denne Forsfatter som en Støtte for sin Anskuelse, at han virkelig gif en af disse Veie, men i det Samme, han viser os hans Udtalelser som Mønster, gaaer han selv ingen af disse Veie, som vedkommende Forsfatter foreslaaer. Kan man nu finde Klarhed og Holdning i disse Udtalelser, saa vil jeg indrømme, at saa har det ærede Medlem ogsaa i sine tidligere Udtalelser om Theateragen, som findes i de gamle Rigsdags-tidender, vist den samme Klarhed og Fasthed, og saa vil jeg indrømme, at det maa være et Vidnesbyrd for mig og Andre, som have siddet i Commissionen om, at vi ikke have Indsigt i disse Forhold. — Hvad nu Mindretallets Betænkning og Motivering angaaer, er en af Hovedindvendingerne den, at dersom vi vedtage et Lovforslag af den Natur, ville vi føre Theatret som Institution ind under Lovgivningen, hvorimod nu dets Forhold kun ere en reen Bevillings Sag. Denne Paaastand maa dog i høj Grad modificeres. Dersom de Herrer havde troet, at Forslaget fortjente saamegen Opmærksomhed, at de have seet dets Paragrapher igjennem og overveiet dets Indhold, ville de have seet, at foruden § 25 indeholder Forslaget ikke Andet end en bedre Ordning af Forhold, der for Støftedelen nu ere begrundede i Lov eller ogsaa i saadanne Sædvaner, som man ikke kan komme fra, undtagen de ville føre større Forpligtelser med sig, end denne Lov gaaer ud paa at fordre. Loven

gaaer saaledes ud paa at fastsætte en vis Grændse for Skuespillerenes Lønning. Ja, det kan jo ændres eller tages bort af Loven, hvis man ikke troer, det er i og for sig hensigtsmæssigt. Men da denne Lov indeholder, at den Lønning, som der er indgaaet Contract med de Vedkommende om, forsaavidt disse ikke ere pensionsberettigede, ikke kan tilstaaes Nogen udover det Tidrum, for hvilket Tilskudet er bestemt, er der selvfølgelig dertil ikke Noget, der kan komme til at binde Statskassen for en eneste Skilling udover det, som omhandles i § 25. Dernæst gives der en anden Ordning af Feu. Ja, er man fornøjet med den nuværende Ordning, kan man jo slyde disse Feubestemmelser ud af Loven, men hvis nu disse Bestemmelser ere heldigere end de nuværende, hvorfor da ikke gaae ind paa dem, da de, som sagt, ikke give Nogen, der er antaget uden Pensionsberettigelse, nogen som helst Udgang til Feu udover det Tidrum, der i § 25 er fastsat for Tilskudet; det binder ikke Staten i nogen som helst Retning, da Contracterne skulle falde sammen med Tidrummet for Tilskudet. Dernæst tales der om en Slags Forsørgelse af de ikke Pensionsberettigede. Men de Herrer have jo selv erkjendt, at det er i Grunden en noget vanskelig Sag at have et meget stort Antal Bestillingsmænd, som slet ingen Berettigelse have til Alderdomsforsørgelse. De have jo i Betænkningen selv erkjendt, at der bør vises Saadanne al mulig Smødekommen. Den nuværende Tilstand er derfor aabenbart ogsaa farligere for Statskassen end den Ordning, Lovforslaget gaaer ud paa at gjennemføre med Hensyn til Livrenter. Troer man imidlertid det Andet er heldigere, kan man jo slyde det Parti ud af Loven, men da disse Bestemmelser ikke paalægge Statskassen en eneste Skillings Udgift udover det Tidrum, de Vedkommende staae i dens Tjeneste, og udover det Tidrum, § 25 omtaler, er det en Selvfølge, at ogsaa der samles det til et Kjernepunkt i § 25, og at der ikke derved paadrages Statskassen en eneste Skillings Forpligtelse udover det Tidrum, der omhandles. Endelig er der Bestemmelsen om den nye Bygning, som aabenbart for en ubildet Betragtning er Glandspunktet i hele Lovfor-